

מאז שחזר מבית החולים לא שבה רוחו הטובה. שרוע היה על מיטתו במשך כל היום, עוצם עיניו ולא מוציא מילה. רק ביקש להשאירו לבד בחדרו, ושאעבור לישון בחדר השינה השני. לא התחשק לו להתגלח, להתרחץ או לאכול. רק לישון רצה כל הזמן. זיפי זקנו הלכו וצמחו. ריח הזיעה שדבק בבגדי השינה שלו ובכלי המיטה מלא את אוויר החדר החשוך.

ואני הייתי מסתובבת בבית חסרת אונים, משתדלת בכל כוחותיי לסגל לעצמי אורח חיים שגרתי. לא לתת למצב רוחו לסחוב אותי לכיוונו. הלכתי לעבודה, הלכתי לבקר אצל הילדים, נפגשתי עם חברותיי ועשיתי קניות. לא התעקשתי ולא התווכחתי איתו יותר מידי בנסיונות לשכנעו לצאת מהקופסא לתוכה התכווץ, לקום, להתרחץ, להתלבש ולצאת לטייל קצת בחוץ. כל נסיון כזה מצידי רק גרר אחריו התכנסות גדולה יותר מצידו.

ויום אחד זה נגמר.

באותו בוקר נכנסתי לחדרו, והוא היה ריק. כלי מיטה חדשים היו מתוחים על המיטה. החדר היה מאוורר, מוצף באור שמש מהחלון הפתוח לרווחה, וריח נעים של סבון רחצה ואפטר שייב נדפו מחדר האמבטיה הצמוד לחדר. על השולחן היה מונח פתק קטן:

"יצאתי לטייל. אל תשכחי להביא מהסופר שוקולד בלי סוכר ושתי עוגות, עדיף עוגות שיש".